

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/121/2017
Identifikačné číslo spisu:	1111213354
Dátum vydania rozhodnutia:	22.11.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1111213354.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu L., bytom L., zastúpený JUDr. Paulínou Ondrášikovou, PhD., advokátkou so sídlom Palisády 59, 811 06 Bratislava, proti žalovanému: Úrad vlády Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 11, Bratislava, o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26C/61/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. decembra 2016 sp. zn. 10 Co 429/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. mája 2014 č. k. 26 C 61/2011-184 zamietol žalobu žalobcu a žalovanému priznal náhradu trov konania v sume 571,31 €. Žalobca sa domáhal, aby súd prvej inštancie rozhodol, že skončenie jeho štátnozamestnaneckého pomeru výpoveďou k 31. decembru 2010 je neplatné a štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá z dôvodu, že výpoveď mu bola doručená počas práceneschopnosti, t. j. v čase ochrannnej doby. Zároveň sa domáhal náhrady mzdy za obdobie od 31. decembra 2010 do času, kedy sa žalobca so žalovaným dohodnú na pokračovaní v práci. Súd prvej inštancie uviedol, že sporným nebol vznik pracovného pomeru ani to, že žalobcovi bola daná výpoveď z pracovného pomeru. Žalobca v konaní nenamieta ani dôvod, pre ktorý s ním bol skončený pracovný pomer. Spornou ostala otázka, či bola žalobcovi výpoveď doručovaná počas trvania práceneschopnosti, teda v ochrannnej dobe alebo pred jej začatím. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, jednak z výpovedí svedkov, ako aj z listinných dôkazov, že žalobca sa v deň doručovania výpovede, t. j. 26. októbra 2010, riadne zdržiaval na pracovisku, ráno prišiel do práce, svoj príchod vyznačil spôsobom u žalovaného bežným, plnil si svoje pracovné povinnosti a z pracoviska odišiel okrem času, počas ktorého bol podľa záznamu príchodov a odchodov služobne vzdialený, až potom, ako prebehlo stretnutie u riaditeľa v súvislosti s oznámením a doručovaním mu skončenia pracovného pomeru. Súd prvej inštancie uviedol, že v prípade, ak by žalobca bol už v tento deň skutočne odkázaný na ošetrovanie lekárom, po príchode do práce by

nevyznačil svoj riadny príchod a nezotrval by na pracovisku. Z predložených listinných dôkazov a hlavne z potvrdenia o dočasnej PN je nesporné, že lekár vystavil žalobcovi doklad o PN až nasledujúci deň po doručovaní výpovede, ktorú žalobca odmietol prevziať, t. j. až dňa 27. októbra 2010, čo potvrdzuje tiež podpis žalobcu na zadnej strane potvrdenia o dočasnej PN. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že list - skončenie štátnozamestnaneckého pomeru - výpoveď bol účinne doručený žalobcovi 26. októbra 2010 v súlade s § 38 ods. 4 veta druhá Zákonníka práce v deň, v ktorý sa žalobca zdržiaval na pracovisku a plnil si svoje pracovné povinnosti. Dospel k záveru, že v prípade tvrdenia žalobcu, že výpoveď mu bola doručená v čase jeho práceneschopnosti je potrebné vziať do úvahy existenciu ochrannej doby a začatie jej plynutia. V takomto prípade je podľa súdu prvej inštancie rozhodujúci okamih doručenia rozviazania pracovného pomeru žalobcovi a okamih vystavenia dokladu o dočasnej práceneschopnosti zamestnanca lekárom. Žalovaný preukázal, že žalobca 26. októbra 2010 riadne nastúpil do práce, odpracoval celú pracovnú dobu, počas ktorej mu bola doručená výpoveď, ktorá je podľa názoru súdu platná, nakoľko bola doručená pred začatím plynutia ochrannej doby. V doklade o dočasnej PN, ktorý bol vystavený 27. októbra 2010 bol síce žalobca uznaný práceneschopným spätne od 26. októbra 2010, avšak keby ochranná doba začala plynúť už pred vydaním dokladu o dočasnej PN bola by znížená na minimum právna istota zamestnávateľa, i zamestnanca, nakoľko by to znamenalo praktickú nemožnosť skončenia pracovného pomeru, resp. štátnozamestnaneckého pomeru zo strany zamestnávateľa a možné zneužitie zo strany zamestnanca.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 22. decembra 2016 sp. zn. 10 Co 429/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v jeho zamietajúcej časti a napadnutý výrok týkajúci sa náhrady trov konania zmenil tak, že žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa plne stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Uviedol, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav sporu, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil. Odvolací súd má za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď relevantnými dôkazmi nijako nespochybnil a nevyvrátil hodnovernosť údajov v knihe príchodov a odchodov žalovaného a z evidenčnej knihy žalovaného mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca tento deň riadne odpracoval a lekára navštívil až nasledujúci deň 27. októbra 2010 s tým, že náležite poukázal aj na fakt, že ak by žalobca bol skutočne odkázaný na ošetrovanie lekára 26. októbra 2010, nevyznačil by po príchode do práce svoj riadny príchod a nezotrval by na pracovisku. Odvolací súd zároveň dodal, že právne účinky doručenia výpovede nastali, keďže v zmysle § 38 ods. 4 veta druhá Zákonníka práce odmietnutie prijatia písomnosti nemá za následok neexistenciu právnych účinkov doručenia.

3. Žalobca podal voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že dovolanie je prípustné podľa ustanovení § 420 písm. f/ CSP, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nakoľko vec v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená. V dovolaní uviedol, že odvolací súd v rámci vykonávania dokazovania potvrdením od príslušných lekárov opomenul informáciu tu uvedenú, že žalobca bol u lekára 26. októbra 2010, avšak tento neordinoval a z daného dôvodu ho žalobca navštívil i nasledujúci pracovný deň. Namieta, že nemožno súhlasiť so záverom a názorom odvolacieho súdu, že žalobca zneužil právny inštitút ochrannej doby, nakoľko lekára navštívil skôr, ako mu mala byť doručovaná výpoveď, t. j. 26. októbra 2010 a nie z dôvodov na strane žalobcu, ale z dôvodov na strane lekára tento nemohol mať potvrdenie o dočasnej PN už dňa 26. októbra 2010, nakoľko ošetrojúci lekár dňa 26. októbra 2010 neordinoval. Namieta, že súd prvej inštancie a odvolací súd v rozpore so skutočným skutkovým stavom si ustálili nesprávny právny názor na posudzovaný spor. Súd sa podľa neho nezaoberali otázkou, prečo žalovaný uznal dočasnú práceneschopnosť žalobcu 26. októbra 2010. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené zákonné predpoklady na zrušenie pracovného miesta a teda neboli splnené predpoklady ani na podanie výpovede a výpoveď je z tohto titulu neplatná. Dovolací súd sa nezaoberal otázkou vnímania

ochrannej doby, t. j. či plynie až odo dňa, kedy zamestnanec navštívi lekára, alebo odo dňa, kedy bol platne uznaný za dočasne pracovne neschopného. Žalobca žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval

vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

16. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

17. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

18. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp. zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

19. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

20. Trojčlenný senát 7 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcu len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou ich dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

21. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

22. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať

sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

24. Pokiaľ žalobca v dovolaní namieta nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na to, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

25. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta, ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

26. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

27. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia náležitosti v zmysle § 236 CSP a žalobca neopodstatnene namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmatečným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm.

f/ CSP.

28. Podstatná časť námietok žalobcu v dovolaní sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci. Uviedol, že neboli splnené zákonné predpoklady na zrušenie pracovného miesta a teda neboli splnené predpoklady ani na podanie výpovede a výpoveď je z tohto titulu neplatná.

29. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

30. Už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi (procesnej strane) neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

31. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Dovolateľom vytýkaná nesprávnosť právneho posúdenia veci nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nezakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (viď judikát R 24/2017).

32. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

33. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.